

EMMA HEESTERS

ALLES
WORDT
BETER

XANDER

Voorwoord

Veel mensen hebben inmiddels ‘mijn verhaal’ gehoord of gezien. Ik heb alleen zóveel meer te vertellen dan in een kort interview van drie pagina’s in een magazine of binnen tien minuten op tv bij *Jinek*. Met mijn boek wil ik dat je echt een kijkje krijgt in mijn leven en met name in mijn leven van het afgelopen jaar. Ik heb gemerkt dat praten over mijn ziekte me soms helemaal terugbrengt naar een voor mij traumatische tijd. Maar overal waar ik kom vragen mensen hoe het met me gaat en zijn ze eigenlijk heel nieuwsgierig. De ‘wonden’ die ik probeer te helen, worden op deze manier telkens opgehaald. Het is ontzettend lief en hartverwarmend dat mensen zo met me hebben meegeleefd, maar ik voel dat telkens over de situatie praten mij nog te veel energie kost. In dit boek wil ik al-

les met je delen en ik zie het ook als een afsluiting van een verdrietige en onzekere periode. Door mijn verhaal op te schrijven, hoop ik dat ik ook weer verder kan in mijn leven. Mijn ziekte zal altijd onderdeel blijven uitmaken van mij, maar ik ben meer dan alleen mijn ziekte. Als je alle ins en outs wil weten over hoe ik de afgelopen tijd ben doorgekomen en wat ik allemaal heb meegemaakt, hoe ik mijn privéleven afwisselde met mijn leven als artiest, dan ben je hier aan het goeie adres. Ik hoop dat je iets hebt aan mijn verhaal, aan mijn woorden. Misschien lees je iets wat je niet wist, maar eigenlijk altijd al had willen weten. Maar het allermooist zou zijn als je er steun uit kunt halen. Want als ik ook maar één iemand kan helpen, dan is mijn verhaal, mijn ziekte en mijn strijd, niet voor niets geweest.

Liefs,
Emma

2 OKTOBER 2024

Vandaag is een heel bijzondere dag, want mijn theatertour gaat in première! Ik kan het nauwelijks geloven, maar het gaat toch echt gebeuren. Ik voel me zenuwachtig, maar op een fijne manier. Laat de show maar beginnen! En ik vind het extra speciaal omdat het in Goes is. Hier heb ik bewust voor gekozen, omdat ik uit Zeeland kom en in Goes naar de middelbare school – en naar de discotheken – ging. Ook heb ik daar veel danslessen gevolgd en in dit theater heb ik altijd heel veel optredens gehad met mijn dansschool en ook met de musicalvereniging waar ik bij zat. Voor mij voelt het dus heel speciaal om daar mijn eerste theatertour te starten. Eergisteren ben ik al naar Zeeland gereden en heb ik bij mijn ouders gelogeerd. Maar ik sliep daar zo slecht, dat ik toch maar heb besloten om de avond

voor mijn première in een hotel te slapen. Het gekke is dat ik voor een optreden in een volle Ziggo Dome amper zenuwen heb, maar wanneer ik moet spreken zonder muziek, zoals in mijn theatertour, vind ik dat echt doodeng. Ik maak me dan ook wat zorgen hoe ik die avond aan elkaar ga praten.

Wanneer ik wakker word en op mijn telefoon kijk, zie ik een heel lief berichtje van Noli, het oudste kindje van mijn vriend Wesley. ‘Heel veel succes vanavond, dikke kus Noli’ stuurt ze. Zo schattig. Maar wat ik óók zie: drie gemiste oproepen van de gynaecoloog en een mailtje van haar assistent met de vraag of ik terug wil bellen. Daar staat mijn hoofd helemaal niet naar, dus beantwoord ik de mail met de vraag of dat niet gewoon aankomende vrijdag kan, zoals we hadden afgesproken. Maar ik krijg gelijk een mail terug dat ze me toch écht vandaag of morgen zou willen spreken.

Eerder dit jaar, in januari, ben ik naar de huisarts gegaan, want ik heb al lange tijd last van overmatig bloeden en ik ben ook al heel lang heel erg moe. Niet zo gek natuurlijk met 150 shows per jaar. Omdat ik al vaker langs was geweest met klachten, waar eigenlijk nooit echt iets mee gedaan werd, had deze huisarts me nu wél doorverwezen naar de gynaecoloog voor een uitstrijkje en verder onderzoek. Misschien kon de gynaecoloog iets vinden waardoor ik die klachten had. Maar zelfs bij meerdere onderzoeken in de maanden daarop werd er niet echt iets gevonden. Ik bleef last houden van overmatig bloeden,

bleef moe en ook had ik afgelopen zomer last van nachtzweeten. Maar dat zal wel komen door de warme zomernachten, dacht ik. ‘Het enige’ wat er uit een van die onderzoeken kwam, waren cellen die er ‘afwijkend’ uitzien. Ze bood aan deze weg te vriezen, maar mijn week zat toen zo vol met optredens dat ik zei: ‘Dat komt niet uit.’ Ze stelde toen voor een ander onderzoek te doen: ze heeft een biopt (een stukje weefsel) afgenomen. Misschien zou dat een duidelijker beeld geven.

Ik ben helemaal gefocust op komende avond. Ik heb er zo ontzettend veel zin in en wil dan eigenlijk ook nergens anders aan denken, en dus heb ik ook niet zo’n zin om nu de gynaecoloog terug te bellen. Ook al heeft ze me dat in de mail van net toch expliciet gevraagd. Maar toch zit het me niet helemaal lekker dat de kliniek me gebeld én gemaïld heeft. Ik bel Wesley en vraag wat hij denkt van het feit dat de gynaecoloog nu al contact probeert op te nemen. Hij adviseert me toch even terug te bellen: ‘Ze zullen wel niet voor niets bellen.’ Ja, daar heeft hij wel gelijk in, denk ik. Maar ik besluit eerst nog even boodschappen te doen bij de Albert Heijn. Misschien voel ik onbewust al aan dat het weleens een slecht bericht kan zijn?

Als ik er nu op terugkijk, herinner ik me dat supermarktbezoek en het praatje met de caissière als een soort van laatste ‘normale’ gesprek voordat mijn hele leven op z’n kop kwam te staan. Ik kom met m’n boodschappen terug in het hotel en stap onder de douche. Daarna ga

ik dan toch écht de gynaecoloog terugbellen. Wanneer ik uit de douche kom, denk ik: zul je straks zien dat de gynaecoloog zegt dat ik fucking baarmoederhalskanker heb...